

Република Србија
ПРЕКРШАЈНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
5 Прж.број 22482/21
21.10.2021. године
Београд

Република Србија
Републичка радиодифузна агенција

ПРИМЉЕНО: 18. 11. 2021

Орг. јед.	Број	Прилог	Вредност
	05-458/20/21-2		

У ИМЕ НАРОДА

Прекршајни апелациони суд са седиштем у Београду, у већу састављеном од судија: Горана Божића, председника већа, Катарине Зечар и Драге Шошкић, чланова већа, са судским саветником Весном Лазаревић, одлучујући по жалби окривљеног правног лица Предузећа за информисање и маркетинг "Pink Intenational Company" ДОО Београд, са седиштем у Београду и окривљеног одговорног лица у правном лицу Иване Влатковић из Новог Сада, изјављеној против пресуде Прекршајног суда у Београду 55 Пр.бр.17027/20 од 02.08.2021.године, којом су окривљени оглашени одговорнима и осуђени за седам прекршаја у продуженом трајању из члана 78 став 1 тачка 3, 14, 15, 16, 20 и 33 и став 2 Закона о оглашавању, те за прекршаје из члана 78 став 1 тачка 15 и 32 и став 2 истог Закона, а ослобођени одговорности за прекршај у продуженом трајању из члана 78 став 1 тачка 20 и став 2 и за прекршај из члана 78 став 1 тачка 33 и став 2 истог Закона, на основу одредби члана 100 став 4, члана 102 став 2, члана 269 и члана 273 Закона о прекршајима ("Сл. гласник РС" број 65/13, 13/16 и 98/16), у нејавној седници већа одржаној дана 21.10.2021.године, донео је:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба окривљеног правног лица Предузећа за информисање и маркетинг "Pink Intenational Company" ДОО Београд, са седиштем у Београду и окривљеног одговорног лица у правном лицу Иване Влатковић из Новог Сада и ПОТВРЂУЈЕ пресуда Прекршајног суда у Београду 55 Пр.бр.17027/20 од 02.08.2021.године.

Образложење

Ожалбеном пресудом, окривљено правно лице Предузеће за информисање и маркетинг "Pink Intenational Company" ДОО Београд и окривљено одговорно лице у правном лицу Ивана Влатковић из Новог Сада оглашени су одговорнима за седам прекршаја у продужен трајању из члана 78 став 1 тачка 3, 14, 15, 16, 20 и 33 и став 2 Закона о оглашавању, те за прекршаје из члана 78 став 1 тачка 15 и 32 и став 2 истог Закона, а ослобођени одговорности на основу члана 250 став 1 тачка 3 Закона о

прекршајима за прекршај у продуженом трајању из члана 78 став 1 тачка 20 и став 2 Закона о оглашавању и за прекршај из члана 78 став 1 тачка 33 и став 2 истог Закона. Окривљеном правном лицу су за прекршаје из члана 78 став 1 тачка 3, 14, 15 и 16 Закона о оглашавању, ближе наведеним под тачкама I, II, IV, V и VI изреке ожалбене пресуде, утврђене новчане казне у износу од по 300.000,00 динара, а за прекршаје из члана 78 став 1 тачка 15, 20, 32 и 33 Закона о оглашавању, новчане казне у износу од по 50.000,00 динара, док су окривљеном одговорном лицу у правном лицу Ивану Влатковићу из Новог Сада за прекршај из члана 78 став 1 тачка 3, 15, 16, 20, 32 и 33 и став 2 Закона о оглашавању, ближе наведених под тачкама I, III, IV, VI, VII, VIII и IX изреке ожалбене пресуде, утврђене новчане казне у износу од по 10.000,00 динара, а за прекршаје из члана 78 став 1 тачка 14 и 15 и став 2 истог Закона, новчане казне у износу од по 50.000,00 динара. Окривљени су осуђени на плаћање јединствених новчаних казни, и то окривљено правно лице новчаном казном у износу од 1.700.000,00 динара, а окривљено одговорно лице у правном лицу, новчаном казном у износу од 170.000,00 динара, те су обавезани на плаћање трошкова прекршајног поступка у паушалном износу од по 1.000,00 динара.

Против наведене пресуде, окривљено правно и окривљено одговорно лице у правном лицу поднели су благовремено жалбу, и то против осуђујућег дела пресуде, због битне повреде поступка, повреде материјалног права и одлуке о прекршајним санкцијама, у којој су навели да је првостепени суд потпуно произвољно, без упоришта изведеним доказима, стао на становиште да су прекршаји учињени са умишљајем и да приликом одмеравања казне није узео у обзир све околности које утичу на то да казна буде већа или мања. Наиме, изрека ожалбене пресуде је противречна разлозима у делу изречених јединствених новчаних казни, у којима се наводи да прекршајем нису проузроковане теже последице, нити је по оцени суда у односу на број утврђених неправилности: ~~дошло до значајног одступања од законом прописаног начина~~ емитовања програма, те да је стога утврђена новчана казна у мањој мери од законом прописане, ценећи да се и блажом казном може остварити сврха кажњавања. Имајући у виду висине изречених јединствених новчаних казни, очигледно је да првостепени суд није узео у обзир све олакшавајуће околности и степен друштвене опасности дела и последице које су наступиле, а што је довело до изрицања драконске казне. Стога је нејасно да је првостепени суд, поред постојања олакшавајућих околности услед којих је, како је то навео, изрекао ублажене појединачне и јединствену новчану казну, окривљеном правном лицу изрекао новчану казну у укупном износу од 1.700.000,00 динара, за прекршаје за које је прописана као минимална казна 300.000,00 динара, а окривљеном одговорном лицу, новчану казну у износу од укупно 170.000,00 динара, за прекршаје за које је прописана минимална казна од 50.000,00 динара. Предложио је да Прекршајни апелациони суд преиначи ожалбену пресуду у погледу изречене новчане казне у смислу жалбених навода или да пресуду укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Разматрајући списе предмета, побијану пресуду и наводе изнете у жалби, истовремено поступајући по службеној дужности, Прекршајни апелациони суд налази да је жалба неоснована.

Прекршајни апелациони суд налази да је првостепени суд из правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања извео правилан закључак о постојању прекршаја и одговорности окривљених за прекршаје за које су осуђени, када је у смислу одредбе члана 92 Закона о прекршајима ценио доказе по свом слободном уверењу и одлучио које чињенице сматра доказаним, а на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа

посебно и свих доказа заједно.

Прекршајни апелациони суд констатује да првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба прекршајног поступка, нити повреде материјалног права на штету окривљених, на чије постојање овај суд пази по службеној дужности у смислу одредбе члана 272 Закона о прекршајима.

Прекршајни апелациони суд је ценећи жалбене наводе окривљених нашао да је првостепени суд правилно приликом одмеравања новчаних казни окривљенима за учињене прекршаје ценио све околности прописане чланом 42 Закона о прекршајима које утичу на то да казна буде већа или мања, и то тежину прекршаја, имовинске прилике окривљених, коректно држање окривљених током поступка, па је окривљеном правном лицу за прекршаје ближе наведене под тачкама I, II, IV, V и VI изреке ожалбене пресуде, а окривљеном одговорном лицу у правном лицу за прекршаје наведене под тачкама II и V изреке ожалбене пресуде, утврдио новчане казне у границама прописаним за конкретне прекршаје, а у односу на правно лице за прекршаје ближе наведене под тачкама III, VII, VIII и IX изреке ожалбене пресуде, а окривљеном одговорном лицу у правном лицу за прекршаје ближе наведене под тачкама I, III, IV, VI, VII, VIII и IX изреке ожалбене пресуде, утврдио новчане казне испод законом прописаног минимума у смислу одредбе члана 43 Закона о прекршајима, јер овим прекршајима нису проузроковане теже последице, а постоје олакшавајуће околности које указују на то да се и блажом казном може постићи сврха кажњавања, и то посебно чињеница да у конкретном случају није дошло до значајнијег одступања од законом прописаног начина емитовања програма, те имовинске прилике окривљеног одговорног лица. Правилно је првостепени суд окривљенима, применом члана 45 Закона о прекршајима, за учињене прекршаје изрекао јединствене новчане казне као у изреци ожалбене пресуде, са уверењем, које дели и овај суд, да ће се истима у потпуности постићи сврха и циљ кажњавања. Такође, правилно је првостепени суд утврдио да су прекршаји ближе наведени под тачкама I, II, IV, V, VI, VII и IX изреке ожалбене пресуде учињени у продуженом трајању, у смислу члана 46 Закона о прекршајима, с обзиром да је учинилац са јединственим умишљајем учинио више истих, временски повезаних прекршаја, те имајући у виду истоветност предмета прекршаја, јединство места извршења прекршаја, односно трајни однос који подразумева емитовање програма ТВ Пинк. Тачније, првостепени суд је правилно утврдио да су прекршаји учињени са умишљајем у смислу члана 20 Закона о прекршајима, јер је окривљено одговорно лице у правном лицу било свесно да услед његовог чињења може наступити забрањена последица и да је пристао на њено наступање, док одговорност окривљеног правног лица произилази из одговорности одговорног лица, у смислу одредбе члана 27 став 1 истог Закона.

Правилно је првостепени суд окривљене ослободио одговорности за прекршај у продуженом трајању из члана 78 став 1 тачка 20 и став 2 Закона о оглашавању, те за прекршај из члана 78 став 1 тачка 33 и став 2 истог Закона, на основу одредбе члана 250 став 1 тачка 3 Закона о прекршајима, јер није доказано да су окривљени учинили ове прекршаје за које је против њих поднет прекршајни захтев.

Одлука о трошковима прекршајног поступка донета је применом члана 141 став 1 Закона о прекршајима, и то у односу на део захтева за који су окривљени оглашени одговорнима.

На основу напред наведеног, Прекршајни апелациони суд је применом одредбе члана 273 Закона о прекршајима, донео одлуку као у изреци.

Против ове пресуде није дозвољена жалба.
Пресуђено у Прекршајном апелационом суду са седиштем у Београду, дана
21.10.2021.године под 5 Прж.бр. 22482/21.

ДШ/МС

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА СУДИЈА
Божидар Горан

